

skader mere, end de gavner, fordi de er med til at gøre mennesker mere tilbageholdende, også med hensyn til det, de vil satse på en fremtid. For hvis man ikke kan tro på, at det går godt, når det går godt, har man jo skudt sig selv i foden.

Når vi snakker om optimisme og tryghed, ja, så ønsker CD også som andre en nyforhandling af politiforliget. Vi ønsker en stærkere indsats omkring kriminalforsorgen og domstolene. Der er blandt andet behov for at sætte ind mod den bandekriminalitet, som vi møder, ikke blot – som nogen så gerne vil fremstille det – hos udlændinge, men bestemt også hos danskere. Der er f.eks. behov for at få has på den pukkel, der er i politiet med efterslæb for overarbejde i forbindelse med diverse ting og sager.

Vi går også ind for, som regeringen jo også gør det, en større opsøgende virksomhed over for en række af de grupper, som kommer ind i kriminalitet, så vi kan forebygge. Det er et emne, som vi også meget gerne vil have inddraget i finanslovforhandlingerne, og vi ser da også med glæde, at regeringen har sat initiativer i gang, men jo også er villig til at se lidt længere frem.

Stigningstakten i den offentlige sektor er dæmpet – ja, men den er der. Jeg er lige ved at sige: Og hvad så? Det er godt, at den er mindre end stigningen i nyansættelser i det private. Det er jo den rigtige retning at gå i, men jeg vil godt benytte dagen i dag til at sige, at man ansætter jo ikke mennesker i det offentlige bare for at ansætte dem. Det er jo ikke bare, fordi nogle politikere nogle steder rundt omkring synes, at nu kunne det være skægt, at tallene var større eller udgifterne større eller skatterne højere.

De ting, som man ansætter de mennesker til, er jo et udtryk for et behov og et ønske i befolkningen. Det er jo et ønske om, at man vil have ventelisterne ned, at man vil have bedre tilbud til vore ældre, at man vil have bedre tilbud til vores handicappede, bedre tilbud til de sindslidende. Man vil gerne gøre det bedre for nogle grupper, der har det svært, og det koster også manpower. Det koster hænder. Derfor er det en underlig diskussion, at de mennesker, der på den ene side taler om, at ventelisterne skal ned og alle de her ting, på den anden side tordner imod, at der er flere ansatte i det offentlige. Tingene hænger ikke sammen.

Der er kun ét sted i Danmark, hvor man har været endnu dygtigere til at spille på to heste, og det er hos Ekstra Bladet. Ekstra Bladet, der

taler for sort arbejde, samtidig med at man brokker sig over, at de offentlige tilbud ikke er gode nok. Hverken chefredaktøren eller andre har endnu fået forklaret hverken mig eller – tror jeg – mange af mine kolleger herinde, hvordan man først kan udhule det økonomiske grundlag for det offentlige og så i øvrigt bagefter brokke sig over, at det offentlige ikke gør tingene godt nok.

Nu er vi jo vant til, at Ekstra Bladet går i spidsen på de mærkeligste områder, men i lidt mildere grad er der jo også partier her i Tinget, som ikke rigtig kan finde ud af det dér med, at man ikke på én gang kan være mod det offentlige og så samtidig bede om, at tilbudene bliver ideelle.

Problemet er jo, at når man snakker om besparelser og nedskæringer, skal man huske, at det altså er konkrete mennesker, det rammer. Af og til kan det herinde godt lyde, som om man bare kan spare 10 mio. kr., 50 mio. kr., 100 mio. kr., 1 mia. kr., eller hvor meget man er oppe på i øjeblikket. Hvad er man oppe på i øjeblikket? 30 mia. kr. nogle steder, som man vil spare, og så rammer det i øvrigt ikke nogen. Det synes jeg er en helt fantastisk opfattelse af verden.

Tryghed betyder også, at mennesker skal vide, hvad de har at rette sig efter, at de ved, hvad de kan forvente. Derfor er vi godt tilfredse med, at regeringen ikke har lagt op til en ændring af efterlønsordningen. Vi tror, at det, at man har rejst en uendelig lang række af debatter om f.eks. efterlønnen, har gjort, at flere er gået på den, og det kan jeg da godt forstå. Jeg kan godt forstå et menneske på 60 år, der egentlig godt vil på efterløn som 63-årig, som så, når man hver eneste dag på forsiden af alle landets aviser ser, at man vil fjerne ordningen, siger: Så kan det jo godt være, at jeg skal tage den nu. Det vil sige, at man faktisk presser flere ind i ordningen.

Svaret på, at vi gerne vil bevare mennesker længere på arbejdsmarkedet, er naturligvis, at vi gør arbejdsmarkedet mere fleksibelt, at vi giver nogle tilbud, at vi lokker mennesker til at blive længere. Vi skal ikke tage muligheden fra dem, der har brug for at fratræde, men vi skal selvfølgelig lokke de mennesker, der har en mulighed for at blive der, til at blive der. Det er den positive indfaldsvinkel.

Jeg ved godt, at erhvervslivet har gjort noget, men af og til må man jo alligevel sige: Kunne det ikke gøre mere for at fastholde de ældre